
PÁR SLOV NA ZAČÁTEK

Jsem na tomto světě již 32 let a myslím si, že jsem za tu krátkou dobu prožil celkem zajímavý život. Z některých událostí jsem se poučil a inspiroval, z jiných se zase potřeboval vypsát, zanechat je v této knížce a už se k nim nevracet. Kniha se stala terapií mého dosavadního života.

Název „Cesta“ představuje mou dosavadní pouť životem a střípky vzpomínek od hudebních začátků, přes život v subkultuře, úspěchy s kapelou, veganství, cestování, až po zamyšlení se nad otázkou života. Dovětek „Od punku ke svobodě“ může působit trochu kontroverzněji, jelikož je spousta lidí přesvědčena o tom, že punk je právě o svobodě. Já s tímto tvrzením souhlasím, ale díky tomu, že jsem se označoval nálepkou „punk“, jsem se mnohdy dostával do situací, které mi onu svobodu spíše braly, než dávaly.

Před lety jsem si řekl, že bych chtěl jednou napsat o tom všem knihu a po malých krůčcích se to začalo plnit. Bez pomoci a podpory nejblížeších bych to však těžko zvládl.

Byl bych neskonale šťastný, pokud by vám něco předala.

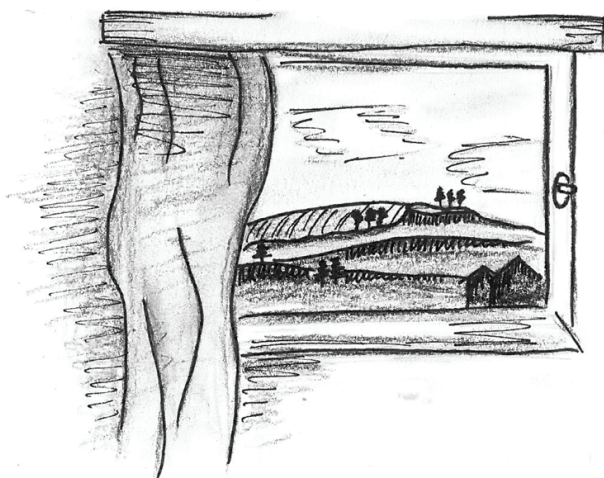
DOBRO, MÍR A LÁSKU.

A stylized, handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Xirca'.

NARODIL JSEM SE

Narodil jsem se 20. 7. 1984 v Hranicích na Moravě do rodiny, která nebyla tak úplně šťastná. Moje mamka byla provdaná za muže - mého biologického otce, který ji ponižoval, fyzicky napadal a nejevil zájem o ni, a později ani o mě. Nemám na něj žádnou osobní vzpomínku, znám ho jen z fotek, a musím říct, že na mě, jako člověk, nepůsobí vůbec dobře. Mamka naštěstí brzy sebrala odvahu od něj odejít, takže jsme zbyli jen sami dva. Co vím, tak měl otec ještě spoustu jiných dětí, takže nejevil žádný zájem o to být se mnou v kontaktu.

Po odchodu z Hranic na Moravě jsme bydleli v nedalekém Lipníku nad Bečvou, kde jsme žili zhruba tři roky na klasickém maloměstském sídlišti v osmém patře, odkud byl krásný výhled na nedaleký lom.

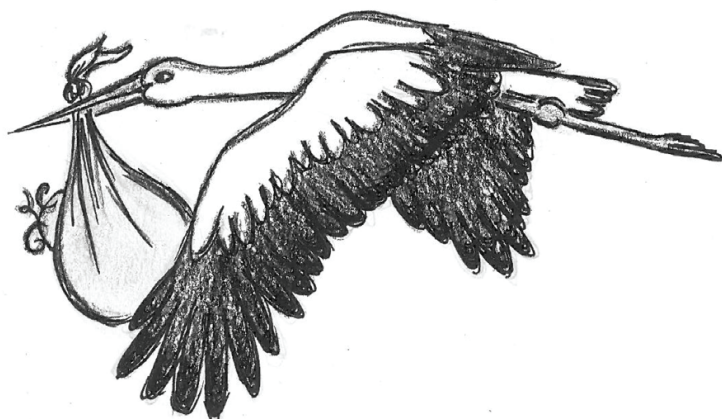

I přesto, že jsem byl ještě malý, mamka musela začít chodit do práce, aby nás uživila. A abych nemusel být každý den v jeslích, jezdili mě hlídat babička s dědou. Z vyprávění a vzpomínek vím, jak láskyplně se ke mně chovali. Dodnes s nimi mám krásný vztah a jsem jim vděčný za spoustu věcí.

Jelikož mamka byla, a stále je, krásná žena, netrvalo dlouho a měli jsme nového tátu, za kterého se brzy provdala. Přijali jsme ho do naší rodiny i

domácnosti. Na tátu jsem si velice rychle zvykl. Byl to totiž on, kdo mě spolu s mamkou vychoval, a to, že nebyl vlastní, nehrálo žádnou roli. A nehraje dodnes.

Za nějaký čas jsme se opět stěhovali. Tentokrát do Přerova, abychom to měli blíž k babičce s dědou, kteří nám ve všem pomáhali. Mamka byla v tu dobu s tátou moc šťastná. Netrvalo dlouho a brzy nám čáp přinesl úžasnou bytost - malou holčičku, moji sestru.

Do nějakých 15 let jsem se hledal a střídal různé zájmy, než jsem se dostal k hudbě. Zajímal jsem se o přírodu, rybaření, chodil do skauta, hrál fotbal, stolní tenis, pozemní hokej a nakonec vodní pólo. Jednu sezónu jsem patřil mezi nejlepší střelce v České republice. Ale když mi pak unikla možnost hrát v reprezentaci, vydal jsem se úplně jiným směrem, než byl sport a začal jsem tíhnout k hudbě a alternativním subkulturám.

JAK JSEM SE DOSTAL K PUNKU

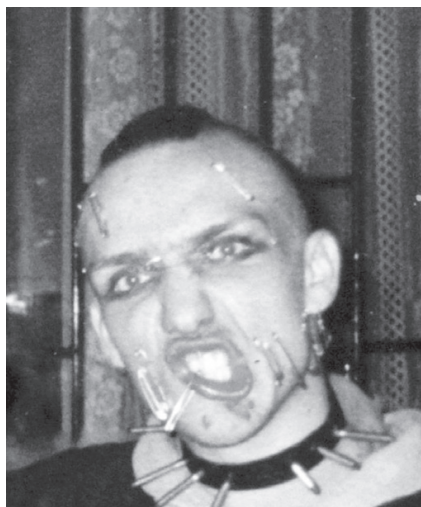
Asi jako každé dospívající dítě jsem se hledal a rozmýšlel, mezi jakou skupinou lidí se budu cítit nejlépe. Začali mě fascinovat punkáči. Nejen kvůli vzhledu, jejich názorům a hudbě, ale i kvůli tomu, že se nebáli odporovat autoritám. Spousta z nich se motala kolem ekologie a práv zvířat, a jejich pojetí hudby mělo neuvěřitelnou energii. To vše se mi moc líbilo, až na to, že měli nálepku povalečů a heslo „No Future“, kterému jsem moc nerozuměl a nedávalo mi smysl.

Když jsem ještě chodil do vodního póla, měl jsem tam kámoše, se kterým jsme se občas navštěvovali. Jeho starší brácha byl punkáč, tou dobou právě na vojně. Ač o tom asi netuší, byl to právě on, kdo mi dal možnost nahlédnout do prvních fanzinů¹ a dostat se k nahrávkám, ke kterým bych se jinak nedostal. Doba internetu u nás totiž teprve začínala.

Tenkrát jsem si od něj půjčoval veškerou hudbu, nahrával ji na kazety a kopíroval jeho časopisy. Na kazetách byly převážně české punkové kapely, od těch úplně nejstarších až po ty nové. Fanziny, které jsem si půjčoval, byly ručně dělané časopisy, které velmi ovlivnily můj pohled a názor na život.

Nejvíce se o to zasloužily fanziny s typicky punkovými názvy Průser a Beďar. Autorem Průseru byl přerovský punkáč Fuťa, anarchista, tatér, sportovec, a v současné době i odborník na veganskou stravu. Vždy jsem k němu vzhlížel. Jsem mu vděčný za to, že mě nasměroval k životu, který teď žiji. S jeho zeleným čírem, potetovanou hlavou, krysou na rameni, spoustou sichrhajskami v obličeji a

¹ Fanzin: periodikum nekomerčního charakteru vydávané fanoušky určitého oboru (hudebního stylu, sportu atp.), kterým se v plné míře zabývá. (zdroj Wikipedie)

velkými svaly byl postrachem celého okolí.

Člověk obvykle soudí podle vzhledu a prvního dojmu, ale častokrát se může mýlit. Zjištění, že nepije alkohol, nekouří a nebere žádné drogy, pro mě bylo velké překvapení. Už kvůli tomu, že jsem měl právě s tímhle punk spojený. Přesně tenhle extrém v extrému mě fascinoval.

Fuťa jezdil po městě na kole bez pneumatik, což vydávalo nepřeslechnutelný hluk, a přitahoval tak na sebe pozornost. Takhle jezdil i kolem laguny, kde jsem jako kluk chytával ryby, které mi tím plašil. Díky tomu upoutal i moji pozornost. V Přerově nebyl asi nikdo, kdo by ho neznal. Dokonce i má babička o něm věděla, a říkala mi: „Já tě někdy potkat s tím gaunerem, to bych snad dostala infarkt“. Naštěstí ho se mnou nikdy nepotkala.

Na přímý kontakt s ním jsem neměl dost odvahy, a proto, než jsme se seznámili osobně, napsal jsem mu dopis. Během krátké doby se z nás stali dobří přátelé a založili jsme spolu moji první kapelu s odkazem na hnutí straight edge².

2 Straight edge (zkráceně sXe) je název životního stylu, subkultury a sociálního hnutí. Byl inspirován punkovou hudební skupinou Minor Threat v jejich stejnojmenné písni. Přívrženci straight edge odmítají jakékoliv drogy, ať už legální nebo ilegální a také promiskuitní sex. Někdy se označují slovy „drug free“. Poznávacím znamením pro ně bývá písmeno X, často namalované na zápěstí rukou. Později s odmítáním berliček a se snahou o tzv. „čistý život“ přišlo na řadu vegetariánství či veganství a boj za práva zvířat. Ovšem část lidí vegetariánský či veganský způsob života odmítá, a přesto se označují jako straight edge, neboť se dovolávají

FREExTOWN

Za své první vydělané peníze na brigádě v přerovské pekárně jsem si koupil baskytaru, která zrovna nesplňovala parametry kvalitního nástroje. Byla to podomácku upravená basa značky Jolana, ale nejdůležitější pro mě bylo, že hrála. Dodnes si vybavuji, když jsem si ji nesl z hudebnin přes celé město bez obalu (na ten jsem už neměl), jak jsem si vykračoval jako nějaký vážený muzikant, a měl jsem pocit, že na mě díky tomu každý zírá.

A tak jsme mohli začít zkoušet. Na basu jsem neuměl ani brnknout, ale byl to jednoduchý tříakordový punk, který jsem si rychle osvojil. Ze začátku jsme zkoušeli bez názvu a v trošku jiné sestavě, než později. Já hrál na basu, Fuťa hrál na kytaru a zpíval, Honza Karásek seděl za bicíma. Ten ale brzy odešel kvůli aktivitám jeho hlavní kapely Full Bladder. Museli jsme za něj hledat náhradu,

což se nám nedařilo, a tak nás napadlo, že bych to mohl zkusit já. Na basu jsem nijak nevynikal, na kytaru mi to taky moc nešlo, a tak mi bylo vlastně jedno, u kterého nástroje skončím. Hlavně jsem chtěl kapelu, jezdit po koncertech a propagovat myšlenku straight edge.

Ze začátku mi vůbec nešlo o to, zda budu dobrý bubeník. Chtěl jsem prostřednictvím hudby šířit hlavně názory a

původní ideje, ve které vegetariánství ani veganství obsaženo nebylo. Někteří příslušníci subkultury také nezůstali u pouhé touhy po sebezdokonalení, ale jejich cílem je snaha o celkové zlepšení světa. (zdroj: Wikipedie)

poselství. Neměl jsem, ani nemám, žádné hudební vzdělání, protože to pro mě není důležité. Hudba je pro mě hlavně o pocitech a emocích, které při hraní prožívám. A to není něco, co by mě mohl učitel hudby naučit. Později se pro mě hra na bicí stala určitou formou terapie, při níž zapomínám na okolní svět a jsem naprosto pohlcen zvukem bubnů.

Museli jsme tedy ještě najít basáka, který by byl přinejlepším také straight edge. Nakonec se k nám přidal kamarád Martin „Cágo“ Cagaš a kapela tak byla kompletní.

Než jsem zahrál první rytmus, který by nezněl, jako když se sype uhlí do sklepa, stálo mě to spousty dřiny a popraskaných puchýřů. Naštěstí byl Cágo velice šikovný muzikant a nějaké základy na bicí mě naučil.

Kapele jsme dali název FreeXtown, s jehož návrhem přišel Cágo. V televizi viděl dokument o hlavním městě afrického státu Sierra Leone - Freetown, ve kterém byly obrovské nepokoje. Lidem se sekali ruce, aby nemohli volit, a jiná podobná zvěrstva. Na to, že se město jmenovalo „Svobodné“, tam vládnul velice diktátorský režim. Ten příběh nás zaujal natolik, že jsme ke jménu města přidali písmeno X jako odkaz na straight edge a tak vznikl název naší kapely.

Už po třech měsících společného zkoušení jsme měli první koncert, který se konal 30. 3. 2001 v nedalekém Holešově. Koncert s námi odzpíval náš kamarád Igor, jelikož Fuťa ještě nebyl připraven na pozici kytaristy a zpěváka zároveň. Navíc k našim skladbám texty zatím neexistovaly, bylo tedy zapotřebí určité improvizace. Další koncerty FxT už jsme hráli vždy a pouze ve třech.

Dopadlo to výborně. Byl to pro mě úžasný zážitek a něco dosud nepoznaného. Do té doby jsem na žádném koncertě nebyl ani jako návštěvník, a tady jsem byl hned v roli člena kapely. Tato událost mě nakopla k dalším aktivitám a já cítil, že jsem našel ten správný směr. Stal jsem se

hudbou doslova posedlý.

Měl jsem spousty drobných snů: odehrát první koncert, pak druhý, dostat se s kapelou za hranici okresu, dělat předkapelu oblíbené kapele, vydat album, hrát v zahraničí, a mnoho jiných. Postupem času se tahle má přání začala stávat skutečností. Jenže mí rodiče to viděli jinak. Měli o mě velký strach a na koncerty mě pouštět nechtěli. Myslím, že nerozuměli tomu, co se děje. Z kluka, který chodil do skauta, na ryby a věnoval se sportu, se stával někdo, komu se líbil extravagantní styl, extrémní názory, poslouchal hlasitou hudbu a scházel se s podivnými lidmi. Rodiče si dokonce mysleli, jestli nejsem členem nějaké sekty. A přitom to pro mě bylo hnutí Rychlých šípů, akorát s čírama.

I přesto se mi ale snažili vyjít vstříc. Moje koncerty a zkoušky s kapelou tolerovali, ale podmínili je dobrým prospěchem ve škole. Jednoho dne jsem přinesl špatné známky (bylo to někdy v prváku na střední) a hned měli důvod mi nadcházející koncert zakázat. Uznávám, porušil jsem naši dohodu, ale na druhou stranu jsem nemohl odříct koncert, který byl už dopředu domluvený. Nevěděl jsem, jak se rozhodnout, zda porušit úmluvu s rodiči, nebo zklamat kamarády.

Nechtěl jsem si nechat vzít svůj sen. Nabídky na koncerty začaly přibývat, navíc s kapelami, které jsem chtěl vždy vidět naživo. Rozhodl jsem se proto, že na koncert odjedu, aniž bych to doma oznámil. Necítil jsem se kvůli tomu vůbec dobře a s nepříjemnými pocity vyrazil na nádraží.

Ze začátku jsme jezdívali na koncerty vlakem, ale tahat všechny ty činely, bubínky, kytary a někdy i komba, bylo šílené. Náš druhý koncert se konal v dubnu 2001 v Babicích u Havlíčkova Brodu. Byl to klubový festival, na kterém hrály skoro všechny mé oblíbené kapely - maďarská Aurora, Jaksi Taksi, N.V.Ú., Thalidomide (se kterými jsem o pár let později hrál) a další.

Na cestě tam jsme v Brně zažili menší konflikt. Brno bylo pro punkáče vždy trochu nebezpečné město, a bohužel stále je. Na nádraží jsme si šli s Cágem koupit něco k jídlu a nevšimli jsme si, že máme za zády dva kluky, kteří nás sledují. Zastavili nás a zeptali se mě „Jak jde punk?“. Po mé odpovědi jsem dostal pěstí do obličeje a letěl k zemi. Cágo se úspěšně ubránil a já vyvázl jen s natrženým rtem. Ten večer jsme na koncertě byli za největší hrdiny. Každý byl zvědavý, co se stalo a na tu událost se nás vyptávali. Večer jsem si ale vůbec neužil, protože jsem přemýšlel o reakci rodičů na můj útěk, až se vrátím domů. Dal jsem jim o sobě vědět smskou z Fuťového mobilu, jelikož byl jediný, kdo ho z nás v tu dobu měl.

Přivítání doma po návratu z koncertu nebylo vůbec milé. Bylo to poprvé a naposledy, kdy jsem byl fyzicky potrestán. Nicméně jsem věděl, že moje jednání bylo správné. Mohla to být přesně ta chvíle, která rozhodla o mém budoucím životě.

Rodiče byli od té doby v nepříjemné situaci, jelikož si uvědomovali, že jejich zákazy pro mě už tolik neznamenaají. Dávali mi více prostoru a respektovali můj nový životní styl. Najednou jsem se cítil být víc pánem svého života.

Texty kapely byly zaměřeny převážně proti fašismu, rasismu, drogové a alkoholové problematice. „Nenávidím, nenávidím, nenávidím alkopunx“ byl refrén jedné ze skladeb FxT. Úsměvné bylo, že na tyto naše skladby zaměřené proti alkoholu paradoxně pařili ti největší opilci v klubu.

Ukázka jednoho z našich textů, podle něhož jsme pojmenovali naše jediné album:

Hey Dealere

*Ty zasranej feťáku prej si začal prodávat
přátelům mým bejvalým prášek smrti rozdávat
nabízíš drogy a prodáváš jed
takový svině já střílel bych hned*

*Rozséváš drogy a rozséváš smrt
něco ti řeknu jsi pěcknej zmrď
nejlepší řešení je zabít tě hned
do hajzlu vysypat tvůj bílej šmejď*

*Konec planejm proslovům na nácky není čas
všem zkurvenejm dealerům bych zlámal dneska vaz*

*Ref: Hey dealere my už jdeme po tobě
hey dealere my už jsme ti na stopě*

Kapela FreeXtown fungovala přesně rok. Za ten jsme odehráli 20 koncertů na různých, převážně punkových a anarchistických akcích. Od blokády na Street Party až po různé benefiční koncerty. Tuhle životní etapu jsme zakončili koncertem na pražském náměstí Míru pro Feministickou skupinu. Bylo to na Mezinárodní den žen 8. 3. 2002. Náměstí bylo plné lidí, a dokonce se na nás přišli podívat i pravicoví extrémisté, které Fuťa z pódia před celým náměstím poslal do p*dele.

Natočili jsme jedno krátké album obsahující 7 radikálních skladeb, které jen tak neseženete ani v tom nejlepším antikvariátu. Nazvali jsme ho Hey Dealere.

Souběžně s koncerty FreeXtown jsme měli také dvě vystoupení s projektem Invaze X. Byla to pozměněná sestava FxT, kde jsem já zpíval, Cágo hrál na bicí, Fuťa zůstal u kytary a přibrali jsme Houdyho na basu (vydavatele Beďaru a autora webu veganka.cz). Hráli jsme v kuklách, měli radikální proslovy, a každý druhý koncert skončil bitkou.

FreeXtown skončili poté, co jsme se s Cágem rozhodli založit novou kapelu, která by se nesla ve stylu melodičtějších kapel, jako například Blink 182, The Offspring či Green Day. Já sice v té době nebyl jejich velkým fanouškem, protože mi jejich komerčnost neseseděla dohromady s mým punkovým přesvědčením, ale jejich hudba mě bavila. Chtěli jsme se věnovat naplno jednomu projektu, proto jsme ukončili činnost ve FreeXtown. A tak jsme s naším hudebně nadaným kamarádem Vencou založili novou kapelu, kterou jsme pojmenovali The Blisters (podle mých neustálých krvavých puchýřů z bubnování). Ta ale nakonec nikdy neopustila dveře zkušebny.

Rok po rozpadu FreeXtown jsme zahráli ještě jeden vzpomínkový koncert na festivalu ve Vsetíně, kde nás překvapila hojná účast.

Diskografie:

FreeXtown - Hey Dealere (2001)

Členové:

Fuťa - kytara, zpěv

Martin „Cágo“ - basa, zpěv

Vinca - bicí

Igor - zpěv

FreeXtown 2015

R.A.F.

Společně s Pipes and Pints jsou pro mě R.A.F. nejdůležitější kapelou, ve které jsem kdy hrál. Během šesti skvělých let, kdy jsem byl její součástí, vydali tři alba a nesčetněkrát objeli republiku. Byla to kapela se srdcem v logu, což o mnohém vypovídá.

Název kapely byla zkratka, která měla proměnlivý význam, vždy dle našeho momentálního rozpoložení. Někdy jsme byli Radslavická Anarchistická Filharmonie, jindy Radek a Franta, nebo třeba Rum a Fernet.

Oficiálně kapela vznikla již v roce 1998, kdy původní sestavu tvořili Michal - kytara, zpěv; Bařa - bicí; Doža - basa. V roce 2002 ale Doža z osobních důvodů kapelu opustil, a tím se naskytla příležitost Bařovi, aby se přesunul od bicích k base, na kterou chtěl vždy hrát. Uvolnilo se tedy místo bubeníka, které jsem zaujal já. Vzpomínám, jak se to tehdy přihodilo. V lesích u Hranic na Moravě jsem právě absolvoval řidičák na motorovou pilu, když v tom mi volal Michal.

Byl jsem překvapen. Nestává se běžně, že vám zavolá člen kapely, jejichž nahrávku posloucháte několik dní pořád dokola. V rámci regionu pro mě byli punkovou modlou, proto jsem skoro nemohl uvěřit, když mi Michal osvětlil důvod telefonátu. Sháněli bubeníka a oslovili mě s nabídkou, zda bych měl zájem s nimi hrát. Taková nabídka se neodmítá, nadšeně jsem ji přijal. Před první zkouškou, která se konala v kulturáku v Radslavicích u Přerova, jsem byl nervóznější, než kdy jindy. Zkouška dopadla skvěle a s kluky jsme si opravdu sedli. Postupně mě seznamovali se spoustou nových kapel, které jsem do té doby neznal, a z každé zkoušky jsem jezdil domů nabalen novou muzikou. Hodně jsem poslouchal české a slovenské punkové klasiky (Totální nasazení, Inekafe, Jaksi Taksi, E!E, Konflikt a další), ale nyní mi byly otevřené širší obzory a poznal jsem zahraniční kapely vydavatelství Fat Wreck a Epitaph Records, které se staly mnou velmi oblíbené až dodnes.

I když je to pouze pár let zpátky, může se to zdát až neuvěřitelné, že jsme hudbu znali převážně jen ve fyzické podobě. Internet v našich končinách začínal teprve hledat své místo a stáhnout si album nebylo možné. Mám pocit, že jsme si v té době hudby daleko více vážili a dokázali ji ocenit. Když už jsme se dostali k albu nové kapely, vydrželi jsme ho přehrávat v discmanu klidně i měsíc.

V dnešní zrychlené době už to funguje zcela jinak. Během chvilky si můžeme stáhnout mnoho alb, což nás vede k nadměrné konzumaci hudby, aniž bychom si ji pořádně vychutnali. Málokdo si představí, kolik času kapela stráví nad nahráváním, kolik je to stojí úsilí. A proto je smutné, když si někdo nahrávku jednou, mnohdy bez zájmu, poslechne a rovnou negativně zhodnotí. Na druhou stranu je možné dostat hudbu během pár chvil do celého světa, kde ale s velkou pravděpodobností zůstane bez povšimnutí.

Po mém vstupu do kapely jsme vymýšleli, jak nastavíme její fungování. Kluci se do té doby nedostali dál, než za hranice regionu, a mě napadlo, že bych mohl využít svých zkušeností a kontaktů z dob hraní ve FxT. Ujal jsem se kapely zároveň jako manažer.

Věci se daly do pohybu. Ještě v tom samém roce, 2002, jsme nahráli naše první album s názvem Tak to jsme my. Vydali jsme si ho sami a vyrobili jen pár kusů, které se do posledního rozprodaly. Kromě vydání alba jsme začali také více koncertovat, převážně na území Moravy, ale občas se povedlo vyrazit do Čech nebo na Slovensko. Na jednu stranu si kluci moc přáli vycestovat na zahraniční turné, na druhou převládala jejich obava, že tam nikdo nebude na česky zpívající kapelu zvědavý.

Na Slovenku žádná jazyková bariéra nehrozila a koncerty tam byly vždy super. Máme odtud mnoho zážitků. Jeden z nejzajímavějších se udál v Košicích. Po příjezdu jsme zaparkovali před klubem Colloseum a vyčkávali na pořadatele. Po jejich příchodu jsme se šli na chvíli projít, ale po návratu nás čekalo nepříjemné překvapení. Dodávka byla zcela prázdná. Aparát už byl naštěstí vyložený v klubu. Nám byly odcizeny veškeré osobní věci, včetně dokladů a peněz. Zůstali jsme stát na ulici jen v nazouvákách, tričku a kraťasích. Ihned jsme šli krádež nahlásit na policii, kde se nám pouze vysmáli. Oznámili nám, že jsme ten den již třetí, komu se podobná věc přihodila, a nemáme počítat s tím, že bychom své věci ještě někdy viděli. Naštěstí se o nás kluci z pořadatelské kapely Podfuck skvěle postarali, půjčili nám oblečení a vše, co jsme potřebovali. Po měsíci mi domů přišel balíček s doklady, které se našly v popelnici u košického autobusového nádraží.

Po letech jsme na stejné místo zavítali s Pipes. A co se nestalo. V pravé poledne nakládáme dodávku a zničehonic se z obchodu poblíž vyřítí prodavač oslepený pepřovým sprejem. Po chvilce jsme zjistili, co se přihodilo. Ukázalo se, že některé věci se nemění.

Blížil se okamžik, který nám měl otevřít nové obzory. Jednoho dne mi zazvonil telefon a na displeji jsem spatřil slovenské číslo. Napadlo mě, že volají kluci z kapely Konflikt, se kterými jsme v té době byli v kontaktu. Přišlo ovšem překvapení v podobě manažera kapely Inekafe. Dostal na nás tip od Martíčka z kapely Houba (nikdy mu to nezapomenu!) a nabídl nám stát se předkapelou Inekafe na moravské části jejich turné. První kazeta, kterou mi Fuťa půjčil, byla právě od Inekafe - album Vitaj. Dokážete si představit euforii, jakou jsem v tu chvíli zažíval? Jednalo se o 10 koncertů k albu Bez udania dovodu, které bylo mé nejoblíbenější.

Celý nadšený jsem šel tuto novinu sdělit klukům z kapely, kteří z ní, k mému zklamání, rozhodně nebyli tak nadšení, jako já. Michal byl rád, ale Bařa se zdráhal s vysvětlením, že ho neláká turné s komerční kapelou. Nakonec s kyselým obličejem s nabídkou souhlasil. Zpětně to byl hlavně on, kdo si to nejvíc užil. Na některé koncertní turné jsme přizvali i hostujícího kytaristu Mirka, který jinak hrával na bicí v přerovské pop-punkové kapele N.S.O.S.

Setkali jsme se pro nás s dosud nepoznaným prostředím, profesionálním přístupem a spoustou lidí na koncertech (300 - 1000). To nás hodně posunulo, získali jsme nové zkušenosti a kapela se stávala známější. Čím dál více jsem se cítil jako „kapela“, kdy veškerá dosavadní snaha začínala mít smysl a oficiální punc vstupu do velkého nepoznaného světa.

Po skončení tohoto turné jsme se v roce 2004 zavřeli do studia Exponent ve slovenském Hlohovci k nahrání nového

alba. Studio nám bylo doporučeno od Inekafe a kapely Suffer, kteří zde nahráli většinu svých alb a byli vždy spokojeni. Vše se stihlo nahrát za pár dnů a myslím si, že na tomto albu mám nejprůraznější zvuk rytmičáku v dějinách československého punkrocku. Album dostalo název dle úvodního songu Budem & Nebudem a vyšly na něj převážně kladné recenze. Ve dvou skladbách hostuje Peter Fora z Inekafe, v jedné producent Sanchez. Na album jsme si tenkrát půjčili peníze od mé mamky, bez jejíž pomoci by možná nevyšlo. Bylo vylišováno 500 kusů, pro které jsem jel vlakem z Přerova do Prahy, jen abychom ušetřili za dopravu. Když jsem uviděl to množství, musel jsem zavolat kamaráda v Praze, aby mi je pomohl odvézt do vlaku, kam jsme je společně naložili.

Snažili jsme se hudebně posunout a přibrali druhého kytaristu, kterým se stal náš kamarád metalista Tomáš „Kili“ Sušeň. Bohužel jeho studentské povinnosti mu nedovolovaly, aby s námi zůstal, a po pár měsících jsme se vrátili k tříčlenné sestavě. Přestože hraní s Kilim nemělo dlouhého trvání, vzpomínám na něj velmi rád.

Vydání alba a reakce na něj nám otevřely cestu k daleko větší popularitě. Opět jsme koncertovali s Inekafe a zažili mnoho skvělých koncertů, než přišel výrazný zádrhel. Michal odjížděl občasné pracovat do Anglie a v kapele už to nikdy nebylo jako dřív. Nejsvětlejší bod tohoto období bylo předskakování naší nejoblíbenější kapele The Bouncing Souls, pro nás všechny splněný sen! Nemohl jsem tomu uvěřit. Na prvním větším koncertě, který jsem v Praze navštívil, hráli právě oni v klubu Matrix na Žižkově. Kdyby mi tenkrát někdo řekl, že s nimi v budoucnu budu hrát na jednom pódiu, jejich basák mě bude tetovat a navštívím ho u něj doma v New Jersey, myslel bych si, že je to pěkný pohádkový příběh.

Foto Kejmy

Po jednom návratu Michala z Anglie se k nám jako druhý kytarista přidal Libor (Hanba, Repelent SS,...), který přinesl do R.A.F. mnoho skvělých melodií. Pro mě to byla nejsilnější sestava za celou naši existenci. Bohužel ale také netrvala dlouho, jelikož se Libor brzy stěhoval do Prahy. Nebyla to má jediná spolupráce s ním, po letech jsme se totiž sešli v pražské Hanbě.

Michalovy cesty do Anglie byly stále častější a nadšení pro společnou věc pomalu opadalo. Trávili jsme spolu čím dál méně času a koncertovali jen výjimečně. Fungování kapely jsme zkusili oživit nahráním alba Welcome, opět ale bylo jasné, že se blíží změny.

Důležitý okamžik pro mě nastal na festivalu Mighty Sounds, kde jsem potkal kluky z kapely Pipes and Pints, kteří mi nalili čerstvou krev do žil. Cítil jsem, že chci jít dál. Muzika pro mě znamenala náplň mého života. Přál jsem si v ní něco dokázat, nebo alespoň se o to pokusit. Kluci to chápali. Odehráli jsme poslední koncerty a já se vydal do Prahy vstříc novým dobrodružstvím.

Po mém odchodu kapela stále fungovala, ale v pozměněné sestavě. Nahráli společný split s kapelou Bessas Unggas, a dokonce jsme se setkali při společném hraní s Pipes and

Pipes, což pro mě znamenalo velmi nostalgickou chvíli.

Michalovi a Bařovi se narodily děti, jejich priority se změnilly a kapela aktuálně nekoncertuje.

Discografie

R.A.F. - To Jsme My (2002)

R.A.F. - Budem & Nebudem (2004)

R.A.F. - Welcome (2007)

Členové:

Michal - kytara, zpěv

Bařa - basa, vokály

Vinca - bicí, vokály

Kili - kytara

Mirek - kytara

Libor - kytara

PUNKHART

Kapela Punkhart se dala dohromady v roce 2004 v Zašové u Valašského Meziříčí. Hlavními zakládajícími členy byli Staňa „Stanley“ Holíš a Tomáš „Pták“ Ptáček.

Staňa je jedním z mých nejlepších přátel, který mi již několikrát v životě pomohol. K našemu seznámení došlo díky mému hraní v kapele R.A.F. Byl totiž jedním z jejich prvních fanoušků. Časem sám založil vlastní kapelu, kterou byli právě Punkhart, jejichž fanouškem jsem se naopak stal já. Jejich tvorba byla dost originální díky valašskému nádechu, vycházeli z punkrockových kapel amerického stylu (Nofx, Good Riddance, Millencolin, Bad Religion...), převážně s českými texty. Staňa se kromě hudby angažoval také v hnutí skinheads³ (proti rasismu), díky čemuž byla kapela mnohdy označována jako „valašský oj“.

³ Skinheads: Tradice pravých skinheadů sahá až do roku 1969 – poslouchají Reggae, Ska i Oi a o politiku se nezajímají. Tito skinheadi jsou a vždy byli proti rasismu. Mezi kapely tohoto druhu patří například angličtí Bussines, švédští Perkele, nebo švýcarští Vanilla Muffins. Čeští zástupci jsou např. kapela Muerti. (zdroj: www.antifa.cz)

Velmi brzy po založení kapely nahráli první, kompletně česky zpívané album, které pojmenovali Zachau Gangsters. Objevila se na něm skladba Přátelé do konce, která se později stala velmi oblíbenou díky poselství o přátelství. První koncerty odehráli převážně na skinheadských akcích, ale chtěli se posunout i do jiných vod. Postupně se dostávali do podvědomí v neopunkové scéně, kam stylově zapadali daleko lépe, a chystali se nahrát své druhé, zlomové album.

To dostalo název California Dreaming, jež mělo znamenat posun v jejich tvorbě. Objevilo se na něm i pár skladeb v angličtině. Při tvorbě a nahrávání tohoto alba jsem byl zatím pouze jen jako pozorovatel, přítomen přímo ve studiu. Měl jsem pocit, že skládají hit za hitem. Na bicí s nimi tehdy hrál Petr Nohavica, pro kterého Punkhart nebyla jedinou kapelou. Docházelo tedy často ke kolizím, kdy bylo potřeba jej zastoupit, aby kluci nemuseli rušit naplánované koncerty. V té době mě napadla myšlenka, že bych to mohl být já.

Psal se rok 2006. Po nahraní alba California Dreaming se měl konat jeho křest v přerovském klubu Šuplík, na který byla jako host přizvána kapela Banánové Rybičky (nyní Rybičky 48). Petr musel narychlo odjet s jinou kapelou, ale kluci nechtěli koncert rušit, byl to přeci jen křest. Týden před jeho konáním mi zavolali s otázkou, zda bych si troufnul koncert s nimi odehrát. Mám rád výzvy, Punkhart o to víc, a tak jsem neváhal ani vteřinu a na nabídku kývnul. Před koncertem jsme si s Ptákem zkusili společně zahrát pár jejich songů a večer už to šlo naostro. Bohužel nedorazilo mnoho lidí a koncert neměl moc příjemnou atmosféru. Ale přesto jsem byl hrozně rád, že jsem byl jeho součástí. Od toho večera jsem začal fungovat jako zaskakující bubeník při neúčasti Petra.

Jeho absencí přibývalo a klukům začalo být otravné být neustále v nejistotě. V té době měli R.A.F. pauzu

kvůli opětovnému odjezdu kytaristy Michala do Anglie. Nebyl jsem tedy vázaný žádnou velkou povinností. Tato skutečnost mi v té době přišla vhod, dostal jsem totiž nabídku stát se stálým členem v Punkhart, kterou jsem bez váhání přijal.

Začali jsme zkoušet, sice málo, ale to příliš nevadilo. Pták byl totiž hotový hitmaker a sypal z rukávu jeden dobrý song za druhým. Klidně hned několik během jedné zkoušky. Na textech se kromě Ptáka podílel také Staňa a my měli velice brzy připravené nové skladby.

Nové album vzniklo v roce 2008 jako split se spřátelenou kapelou N.S.O.S., ve které hrál mimo jiné Cágo (FreeXtown) a Mirek, který chvíli působil i v R.A.F. Propojenost moravské hudební scény byla tedy očividná. Velkým hitem tohoto alba se stala píseň Velkou neznámou, ke které byl natočen videoklip a sklidil nemalý úspěch. Pojednává o přátelství a vzájemné pomoci, což bylo častým tématem našich songů.

Mimo samotného hraní je Staňa také promotér a pořadatel koncertů. Zve do Čech zahraniční kapely, jejichž někteří členové se pak často stali jeho přáteli. Zpočátku to byly kapely převážně ze Skandinávie, a díky těmto kontaktům jsme v roce 2008 měli možnost vydat se do těchto zemí na naše první zahraniční turné. Severské země mě odjakživa velmi přitahují. Čistá krajina, příroda, milí a hodní lidé, a navíc skvělé kapely. Navštívit Skandinávii bylo mým snem, který se mi tímto splnil.

Švédsko-finské tour

Kromě nás tří s námi na turné vyrazili také Honza Šamla (tehdejší pražský promotér - Kokr fest) a náš dobrý kamarád Martin Čermák. Během turné nám pomáhali se vším, co bylo potřeba, a stali se tak nedílnou součástí této expedice.

Švédsko je poměrně velká země. Ale míst, kde by se dalo hrát, zde není mnoho. Místní kapely proto častěji jezdí hrát do střední Evropy. Navíc díky systému podpory švédské kultury k tomu mají ty nejlepší podmínky. Od státu dostávají na každý den zahraničního turné finanční příspěvek.

Překvapilo nás, jak skvěle hrají mladé kapely, které jsme měli možnost slyšet. Dozvěděli jsme se od nich o dalším aktivním přístupu státu a podpoře nejen hudby, ale i sportu a vzdělávání mládeže. Stát zde zřizuje komunitní centra, kde jsou vybavené zkušebny, ve kterých mají kapely možnost zadarmo zkoušet a využívat veškeré vybavení. Přinesou si pouze kytary, paličky a mohou hrát. Překvapila mě přirozená morálka, slušnost a dobrosrdečnost většiny Švédů. Nedaleko jednoho z klubů, ve kterém jsme hráli, byla velká továrna. Uvnitř, i v jejím okolí, byl různý výrobní materiál, kusy dřeva, plechů, ale i stroje a nářadí, bez jakéhokoli zabezpečení. Na náš dotaz, kde je hlídač a proč není objekt oplocen, se jen usmívali a reagovali otázkou: „Proč by si měl někdo přivlastnit něco, co mu nepatří?“. Na ulicích jsme viděli jízdní kola bez zámků, častokrát nezamykali ani své byty. Vychovanost dokazují stejně tak dodržováním předpisů a slušnou jízdou na silnicích. Není tedy divu, že nepotkáte skoro žádné policajty. Není toho totiž mnoho, co by měli v takovém bezpečném prostředí řešit.

Odehráli jsme zde 5 koncertů za podpory kluků z kapely Splitside, kteří se o nás také po celou dobu starali, vše perfektně zařídili a zorganizovali. Scéna je zde sice malá, přesto návštěvnost koncertů byla příznivá, čítala 50 - 150 lidí na koncertech. Během pobytu jsme poznali spoustu nových přátel a zemi jsem si opravdu zamiloval, především díky přívětivým lidem a překrásné přírodě. Švédsko jsme opouštěli s dobrými pocity.

Další zastávkou bylo Finsko, kam jsme se plavili trajektem. Bylo krásné babí léto. Při plavbě jsem vylezl

na nejvyšší místo trajektu, odkud jsem měl možnost kochat se okolní krásou. Prožíval jsem nepopsatelné pocity. Nádherně modrá obloha, čisté moře, na březích hustě zalesněná krajina, kde tu a tam vykoukl dřevěný srub. Cítil jsem se jako nejšťastnější člověk na světě – turné s kapelou, obklopen skvělými kamarády a všudypřítomnou okolní krásou. Při vzpomínání na tyto okamžiky cítím blažený pocit, který ve mně zůstane navždy.

Dorazili jsme do Finska, kde se nás ujali kluci ze skvělé kapely Heartbreak Stereo. Kromě organizace koncertů pro nás vymysleli i program na volné dny. Odvezli nás do svého srubu na jihu Finska, k němuž vedla nekonečná polní cesta. My jsme netrpělivě očekávali, kam dojedeme. Objevili jsme se u typického finského srubu na břehu mořské zátoky. Krása střídala nádheru. Bylo to místo, které se mi vůbec nechtělo opustit.

Jakožto bývalý vášnivý rybář, když jsem objevil uvnitř srubu pruty, trávil jsem skoro celý čas u jezera. Prožíval jsem podobné pocity jako na trajektu, panoval tam úžasný klid. Kromě rybaření jsme využili také pravou finskou saunu. Na takovém místě bylo lehké získat po náročném

cestování zpět ztracenou energii.

Z jihu jsme se vydali na sever do města Turku, kde už nás očekávali naši další kamarádi z kapely Flippin Beans. Celé turné jsme zakončili v Helsinkách, kde jsme vystoupili s místními punkovými veterány Anal Thunder.

Ve Skandinávii všichni ovládají angličtinu na špičkové úrovni. Ani u kapel nerozeznáte, že zpěváci nejsou rodilí mluvčí. Všechny filmy a televizní pořady mají totiž v originále s titulky. Žádný dabing tady neznají.

Po návratu z turné jsme byli plní nadšení a motivovalo nás to k plánování dalších zahraničních cest. Naše plány bohužel narazily na Ptákovy pocity. Neměl chuť trajdat po Evropě, přespávat na zemi a omezovat práci a rodinu. Postupně se vytratila touha pokračovat. V roce 2008 jsme se rozhodli ukončit činnost kapely.

Oddaní fanoušci na nás ale nezapomněli a vyzývali nás k návratu. Dohodli jsme se na odehrání vzpomínkových koncertů, které se těšily velké oblibě. Z těchto akcí jsme následně natočili DVD - Čtyři roky skrze Velkou neznámou.

Vyvrcholením těchto koncertů byl podzim roku 2014. Natočili jsme split album s kapelou Criminal Colection, které vyšlo na cd i vinylu, a vyrazili jsme na společné CZ/SK turné, které čítalo 10 koncertů.

Ani po rozpadu kapely se Staňa s Ptákem neodcizili hudbě. Staňa se stále angažuje v pořádání koncertů na Valašsku. V podstatě je to jeden z těch, co drží punkovou scénu na severní Moravě při životě. Po čase zjistil, že mu chybí obrázení koncertů a možnost stát s basou na pódiu. Oslovil své kamarády a založili parádní kapelu Krang, která určitě stojí za pozornost.

Návrat Ptáka byl komplikovanější. Určitou dobu se hledal, ale nakonec se vrátil na hudební pole jen s kytarou a looperem pod jménem Ptakustik. Stává se tak jedním z

nejzajímavějších písničkářů, co česká scéna nabízí.

Diskografie:

Punkhart - Zachau Gangsters (2005)

Punkhart - California Dreaming (2006)

Punkart vs. Nsos split (2007)

Punkhart - Čtyři roky skrze Velkou neznámou DVD (2010)

Punkhart vs. Criminal Collection split (2015)

Členové:

Tomáš „Pták“ Ptáček - kytara, zpěv

Stanislav „Stanley“ Holíš - basa, vokály

Lukáš Vincour - bicí

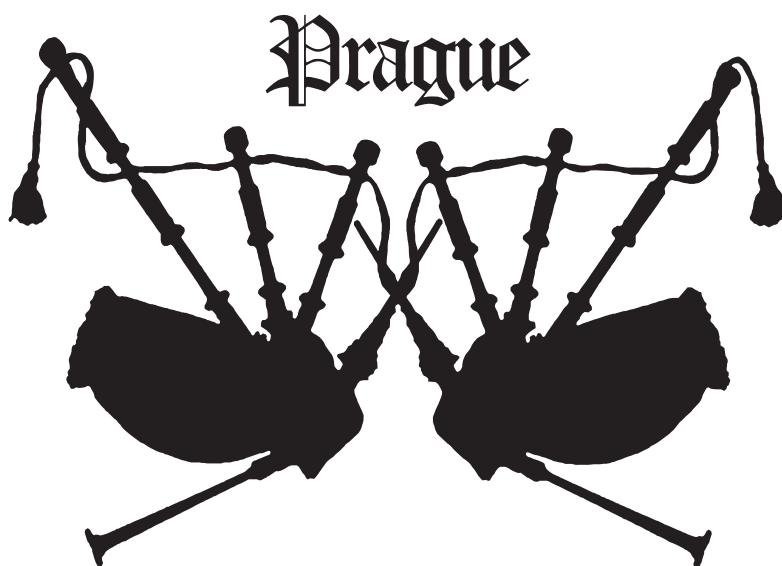
Tomáš Gabko - kytara

Punkhart 2006

PIPES AND PINTS

„...dorůstá tu něco, co by se s nadsázkou dalo označit jako „generace Pipes and Pints“. Jsou v podvědomí mladých lidí, kdy není pankáče, který by je neznal, není studenta, který by na nich někdy nebyl, ti, na které z punkových a podobně alternativních kapel nikdo nemá. Hlavně kapela s duší, kapela, která má něco, díky čemu si ji každé, kdo ji kdy aspoň chvíli viděl, zapamatuje. A my ji milujeme. Jako bych cítil něco výjimečného, že to, co vidím, je něco extra a že to asi zdaleka není konec.“ Johnny Násilník

To, že jsem dostal možnost hrát v kapele Pipes and Pints, beru jako neuvěřitelnou souhru náhod a štěstí. Na začátku nás bylo pět hudebních amatérů, ze kterých se postupně stali profesionální muzikanti. Tahle parta kluků mě posunula opravdu daleko. Byli jsme každý jiný a něčím výjimečný a přesto jsme tvořili harmonický celek. Není to jen kapela, se kterou přijdete na koncert, odehrajete ho a chcete jet domů, každý svou cestou. My jsme zažili vrcholy, pády, radosti i smutky. Prožili jsme společně intenzivních osm let života a věděli o sobě

úplně vše. Na cestách, ve zkušebně a ve studiu jsme spolu trávili daleko víc času, než s našimi rodinami či kýmkoliv jiným. Jednotliví členové kapely během těch osmi let procházeli osobním rozvojem různými směry. Bylo úžasné to pozorovat. Získali jsme obrovské množství fanoušků, ale i těch, kteří nám nemohli přijít na jméno. Občas se v nějakém článku objevil titulek „milování i nenávidění Pipes“. Opravdu nebylo nic mezi. Ty, co nám fandili, bych spíš než fanoušky, označil za členy naší rodiny. To pouto je opravdu silné. Vždy jsme se s nimi snažili navazovat osobní vztahy a vytvářet kamarádství. Někteří z nich si dokonce nechali kapelu vytetovat na svá těla.

Naše koncerty nebyly jen obyčejnou hudební přehlídkou. Byla to nálož energie valící se nejen z pódia, ale i od těch, co stáli před ním. Ať tam byl jeden člověk, nebo deset tisíc, fungovalo to vždy. Občas to bylo jako střet dvou bomb, které při prvním tónu explodovaly! Byli jste jako šílení, jako byste dostali svou dávku drogy, byli jste toho všeho součástí. Nikdy jsem na žádném koncertě nezažil nic podobného, jako na těch našich. A ty poslední před ohlášenou pauzou byly strhující. Pražská Náplavka 2016 byla jako boj o přežití a brněnský koncert, na který přišlo 5000 lidí, doslova dech beroucí. Tato výbušná směs obsahovala energii, pot, slzy i krev.

Jak jsem se dostal do kapely

Po odehraném koncertě na festivalu Mighty Sounds s kapelou R.A.F. v roce 2008 mě v zákulisí odchytili dva sympatičtí kluci Tomáš a Vojta. Řekli, že mě dávno sledují a líbí se jim, jak bubnuju. Byl jsem překvapený a potěšený. Pověděli mi o své kapele, se kterou měli předchozí den na festivalu nemalý úspěch. Já o nich do té doby nikdy neslyšel, ale popsali mi, že hrají punk-rock s dudama ve stylu kapel Dropkick Murphys nebo The Real McKenzies. Obě tyto kapely mám moc rád a dokázal bych si představit hrát podobný styl.

Vyjádřili mi svou nespokojenost se současnou sestavou kapely a svěřili se mi, že chystají změny. Jejich záměrem bylo jít do toho na 100% a hudbou se přinejlepším živit. Připadalo jim, že jsem na stejné vlně. Rovnou se mě zeptali, zda nemám zájem se k nim připojit. Taková nabídka vždy potěší. Měl jsem samozřejmě radost, ale nedokázal jsem hned odpovědět.

V hudbě jsem poslední dobou stagnoval, ale rozhodně neměl v plánu s ní skončit. Vyčkával jsem na zajímavou nabídku, která očividně přišla. Nebyl jsem si ale jist, zda chci opustit své pohodlí a vydat se na neznámou cestu. V té době jsem žil již rok v Brně, kde jsem měl práci, přítelkyni a vedl klasický, společností uznávaný život, který mě ve 24 letech doběhl.

Vůbec jsem nevěděl jak dál, co si počít. Čekal jsem na nějaký impuls, který by mi pomohl se rozhodnout. Vojta mě uháněl, chtěl co nejdřív znát můj verdikt, zatímco já hledal výmluvy, abych to mohl oddálit a získal víc času. S rozhodnutím mi pomohla má tehdejší přítelkyně, která se se mnou znenadání rozešla. Možná jsem si to tak moc přál, že jsem si tuto situaci nevědomky přitáhl. Ač to bolelo, rozhodl jsem se, že v Brně nezůstanu a do Prahy odejdu. Dal jsem výpověď v sítotiskové firmě, kde jsem

pracoval jako tiskař, ukončil všechny závazky, které jsem na Moravě měl, a po pár týdnech se již stěhoval do Prahy. Ve větší pohodě a klidu mě držela i myšlenka, že mám rodinu, v nejhorším se mohu vždy vrátit domů a nemám co ztratit.

Zprvu jsem jel kluky jen navštívit, abychom se lépe poznali a vyzkoušeli si zahrát. Po první zkoušce jsem byl nadšený! Hrozně se mi jejich hudba líbila. Stále jsem nerozuměl tomu, proč si vybrali zrovna mě, kluka z Moravy, když v Praze bylo tolik šikovných bubeníků. Navíc jsem měl pocit, že to, jak jsem na zkouškách hrál, zavánělo velkým průměrem. Přesto ale měli stále zájem, a to mě uklidňovalo. Nikdy jsem nepátral po tom, proč si mě vybrali, ale nedávno jsem Vojtovi tuhle otázku položil: „Tomáš řekl, že jsi dobrej. Tak jsme se na to zaměřili a šli jsme po tobě. Záměr, rozhodnutí, akce“.

Jedna z prvních zkoušek 2008

Stěhování, zkoušení, suchá rýže

Do Prahy jsem se přestěhoval na podzim v roce 2008. Bylo krásné babí léto. Já tenkrát ještě netušil, co vše mám před sebou a co mě čeká. S kapelou jsme zkoušeli téměř každý den, i když z počátku pouze jako trio, složené z dud, kytary a bicích. Brzy se do Prahy přistěhoval náš budoucí zpěvák, Američan - Mike Syco, který od svých 15 let bydlel v rakouském Linzi. Po rozpadu jeho kapely Mugshot zvažoval návrat do Kalifornie, kde se narodil a vyrůstal. Kluci ho ale znali ze společných koncertů a byl jeden z prvních, kdo dostal nabídku na post zpěváka v Pipes. Přijel na zkoušku, kde jsme si velice rychle padli do noty jak po stránce hudební, tak po stránce lidské. Zrušil návrat do Ameriky a rozhodl se vstoupit do kapely. Stěhování na sebe nenechalo dlouho čekat a my se pustili do tvrdé práce.

Ve zkušebně jsme byli jako doma, skládali nové songy a žili jen kapelou. Stále nám ale chyběl basák, se kterým bychom si rozuměli a byl by ochotný ztotožnit se s naším plánem - kapela na prvním místě a vše ostatní musí jít na nějakou dobu stranou. Hráli jsme stále ve čtyřech, a při tom oslovili několik basáků. Jedním z nich byl třeba Chris z kapely Varukers, který žil tou dobou v Praze. Pár zkoušek s námi absolvoval.

Protože jsem byl tak moc zaneprázdněn kapelou, nebylo možné najít si nějakou stálou práci, které bych se mohl věnovat. Zároveň jsem ale potřeboval peníze. Třeba Vojta to vzal z opačného konce. Měl skvělou práci u hasičů a dal výpověď. Chybělo mu odpracovat už jen krátký čas k tomu, aby získal doživotní rentu, ale dal přednost muzice.

Absolvoval jsem ty nejmizernější brigády, které Praha nabízela. Jako pomocník ve skladech, třídil jsem a roznášel letáky, bral vše, jen abychom měli co nejvíce času na hudbu a nebyli vázáni nějakou pracovní smlouvou, která

by nás mohla omezovat. Vojta s Tomem nám v začátcích hodně pomáhali. Jak s brigádami, tak se vším, co bylo potřeba, jen abychom se cítili dobře a v Praze zůstali. Dokonce jsme měli společnou kapelní brigádu. Po celé republice jsme rozváželi plakáty do drogérií. Na tuhle akci mi Tom půjčil své auto a vzpomínám, jak jsem spal v Prachaticích za poštou, schoulený v kufru auta, jen abych ušetřil za ubytování. Po návratu jsme se vždy sešli ve zkušebně, líčili si zážitky a až do noci tvořili nové songy.

Bylo to období suché rýže a polévek z pytlíku, ale museli jsme se uskromnit. Tak vypadaly naše začátky.

Poprvé ve studiu a první koncert

Zhruba po dvou měsících intenzivního zkoušení jsme se zavřeli do provizorního studia v klubu Cross, kde jsme měli dlouhou dobu zkušebnu.

Stále v nekompletní sestavě jsme zde s Dj MikkiMem nahráli ve velmi bojových podmínkách našich prvních pět skladeb. Nahrávku pak míchal producent Koulič, rovnou z nemocnice, kde ležel po operaci. Po této dobré zkušenosti pracoval i na našem prvním albu Until We Die. S nahrávkou jsme sklidili velice kladné ohlasy, které nás těšily, stejně jako každý jiný úspěch, jakýkoliv rozhovor či zmínka o nás. To bylo to, co nám dodávalo palivo.

Pomalu jsme se připravovali na první koncert a plánovali zimní turné. Potřebovali jsme dodávku, nové nástroje a natisknout kapelní merch. Na základě toho se Vojta zadlužil, protože kapela v tomhle stádiu potřebovala finanční podporu. Hned od začátku se vžil do role manažera kapely a šlo mu to náramně. Po celou dobu našeho fungování jsme měli vše pod naší kontrolou a nikdy jsme neměli žádného externího manažera a nikoho, kdo by nám do čehokoliv mluvil.

Již na začátek prosince 2008 jsme měli domluvený první koncert, který jsme absolvovali ještě s vypůjčeným basákem. Kapela začala zkoušet v říjnu a již za dva měsíce jsme měli vystoupení.

Bylo nás pět

Občas si k nám z vedlejší zkušebny odskočil zazkoušet Ondra. Hrál s kapelou Super Pilot, ve které viděl svoji budoucnost, ale slíbil, že s námi bude dočasně vystupovat, než si někoho seženeme. Ihned po absolvování jeho prvního koncertu s námi, který se konal na Silvestra, už z toho kolotoče nemohl odejít. Zapadl mezi nás!

Tentýž Ondra mě pár let před tímto setkáním lákal do kapely, se kterou chtěl hrát rap-punk. Reagoval na můj inzerát, který jsem měl na hudebních stránkách a hledal uplatnění. Tenkrát by mě vůbec nenapadlo, že spolu skončíme v jedné kapele.

Na přelomu ledna a února následujícího roku jsem dostal nabídku práce ve firmě Grapp, která vyráběla razítka. Potřebovali výpomoc a já dostal skvělou příležitost, jak získat nějaký trvalý příjem. Stal jsem se regulérním zaměstnancem, grafikem, se spoustou výhod. Měl jsem pružnou pracovní dobu, mohl odcházet dřív, a někdy jsem odpracoval třeba jen 5 dnů v měsíci. To se sice logicky projevilo na mé odměně, ale s tím jsem musel počítat. Pracoval jsem ve firmě zhruba 5 let, než jsem z práce odešel. Moc si jejich pomoci vážím, bez jejich vstřícnosti by vše bylo mnohem těžší!

V lednu jsme převážně zkoušeli, odehráli jen pár koncertů, ale od února do toho naskočili v plné parádě. Začalo se nám to krásně rozjíždět a neodradily nás ani poloprázdné kluby v Německu. Hned od začátku bylo naším záměrem orientovat se na zahraničí. Velikou výhodou se ukázal fakt, že Pipes už měli v Čechách nějaké jméno.